

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 15. oktobrī *

Lieta T-193/04 R

Hans-Martin Tillack, ko pārstāv I. Foresters [*I. Forrester*], QC, un T. Boslijs [*T. Bosly*], K. Arholds [*C. Arhold*], N. Flandēna [*N. Flandin*], J. Herlingers [*J. Herrlinger*] un Ž. Sjensa [*J. Siaens*], advokāti,

prasītājs,

pret

Eiropas Kopienu Komisiju, ko pārstāv K. Doksijš [*C. Docksey*] un K. Ladenburgers [*C. Ladenburger*], pārstāvji, kas norādījuši adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

par pieteikumu, pirmkārt, atlikt visu to pasākumu izpildi, kas veicami saistībā ar iespējamo sūdzību, ko Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*) 2004. gada 11. februārī iesniedzis Beļģijas un Vācijas tiesu iestādēm, un, otrkārt, uzdot *OLAF* atturēties iegūt, kontrolēt un pārbaudīt jebkādas dokumentus un uzklaust jebkādu informāciju, kas atrodas Beļģijas un Vācijas tiesu iestāžu rīcībā, pēc 2004. gada 19. martā veiktās kratīšanas prasītāja dzīvesvietā un darbavietā.

* Tiesvedības valoda — angļu.

EIROPAS KOPIENU PIMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

pasludina šo rīkojumu.

Rīkojums

Atbilstošās tiesību normas

- 1 Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (*OLAF*), (OV L 136, 1. lpp.), reglamentē inspekcijas, pārbaudes un citus pasākumus, ko veic *OLAF* darbinieki, pildot savus pienākumus.
- 2 Regulas Nr. 1073/1999 10. panta nosaukums ir šāds — “Informācijas nodošana, ko veic Birojs”. Panta 2. punkts nosaka:

“Neskarot šīs regulas 8., 9. un 11. pantu, Biroja direktors nodod attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm informāciju, ko Birojs iekšējā izmeklēšanā ieguvis par jautājumiem, kuri var būt par iemeslu krimināllietai. Saskaņā ar izmeklēšanas prasībām viņš reizē informē attiecīgo dalībvalsti.”

Prāvas rašanās fakti

- 3 Prasītājs ir žurnālists, kas strādā vācu žurnālā *Stern*.
- 4 Prasītājs uzrakstīja divus rakstus, ko žurnālā *Stern* publicēja, attiecīgi, 2002. gada 28. februārī un 7. martā, par vairākiem pārkāpumiem, kurus konstatējis Eiropas Kopieniu ierēdnis van Baitenens [*Van Buitenen*]. Šie raksti atklāja to, ka prasītāja rīcībā bija sīkas ziņas par van Baitenena 2001. gada 31. augustā uzrakstīto (dienesta) ziņojumu (turpmāk tekstā — “van Baitenena (dienesta) ziņojums”) un par diviem konfidenciāliem iekšējiem *OLAF* ziņojumiem, kas par minēto (dienesta) ziņojumu tika sagatavoti 2002. gada 31. janvārī un 14. februārī (turpmāk tekstā — “iekšējie ziņojumi”).
- 5 2002. gada 12. martā *OLAF* saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 4. panta 1. punktu uzsāka iekšējo izmeklēšanu, lai noteiktu, kuri Eiropas Kopieniu ierēdņi vai aģenti radīja informācijas noplūdi, kuras rezultātā kļuva zināms van Baitenena (dienesta) ziņojums un iekšējie ziņojumi.
- 6 2002. gada 27. marta preses paziņojumā, kurā tika sniegta informācija par minētās izmeklēšanas uzsākšanu, *OLAF* norādīja, ka “pastāv iespēja, ka kādam *OLAF* (vai pat kādas citas iestādes) iekšienē ir samaksāta nauda, lai iegūtu šos dokumentus”.
- 7 2002. gada 28. martā *Stern* publicēja paziņojumu presē, kurā apstiprināja, ka tā rīcībā ir van Baitenena (dienesta) ziņojums un iekšējie ziņojumi, bet tomēr noliedza, ka kāds no tā līdzstrādniekiem ir samaksājis naudu Komisijas ierēdnim vai tās pārstāvim, lai iegūtu minētos dokumentus.

- 8 Pēc tam, kad prasītājs bija pieprasījis *OLAF* atsaukt pret viņu izvirzītās apsūdzības par korupciju, viņš 2002. gada 22. oktobrī vērsās pie Eiropas ombuda. 2003. gada 18. jūnijā Eiropas ombuds iepazīstināja *OLAF* ar savu ieteikumu projektu, kurā norādīja, ka 2002. gada 27. marta paziņojumā presē izteiktā aizbildināšanās ar faktiem par korupciju, nesniedzot nekādus pārliecinošus faktiskus pierādījumus, liecina par sliktu pārvaldību un ka *OLAF* bija jāapsver iespēja atsaukt paziņojumā minētās apsūdzības par korupciju. Atbildot uz šo ieteikumu, 2003. gada 30. septembrī *OLAF* publicēja paziņojumu presē, kura nosaukums bija "*OLAF* paskaidrojumi par acīmredzamu informācijas noplūdi" un par kuru viņš informēja Eiropas ombudu. Eiropas ombuds 2003. gada 20. novembrī pieņēma lēmumu, savos secinājumos iekļaujot kritisku piezīmi.
- 9 2004. gada 11. februārī *OLAF*, pamatojoties uz Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu, nodeva informāciju Briseles (Beļģija) un Hamburgas (Vācija) prokuratūrai, 2002. gada 12. martā darot zināmus atklātībai iekšējās izmeklēšanas rezultātus.
- 10 Pēc šīs informācijas nodošanas Beļģijā tika uzsākta izmeklēšana par profesionālā noslēpuma izpaušanu. 2004. gada 19. martā, ņemot vērā Briseles izmeklēšanas tiesneša norādījumus, Beļģijas federālā policija veica kratišanu prasītāja dzīvesvietā un darbavietā. Tika konfiscēti vairāki prasītājam piederoši dokumenti un citi priekšmeti. 2004. gada 23. martā prasītājs par šo konfiskāciju cēla prasību, iesniedzot to izmeklēšanas tiesnesim, kas prasību noraidīja. Par šo lēmumu 2004. gada aprīlī prasītājs Apsūdzību uzrādīšanas palātai iesniedza apelācijas sūdzību.

Process

- 11 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 1. jūnijā, prasītājs cēla prasību, pirmkārt, par to, lai atzītu par spēkā neesošu

pasākumu, ar kuru *OLAF* 2004. gada 11. februārī Briseles un Hamburgas prokuroriem nodeva konkrētu informāciju (turpmāk tekstā — “apstrīdētais pasākums”), un, otrkārt, lai saņemtu atlīdzību par ciestajiem zaudējumiem minētā lēmuma un ar to saistīto *OLAF* veikto darbību dēļ.

- 12 Ar atsevišķu dokumentu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā reģistrēts 2004. gada 4. jūnijā, prasītājs atbilstoši EKL 243. pantam pagaidu noregulējuma tiesnesim izvirzīja šādus prasījumus:

- izdot rīkojumu pilnībā vai daļēji apturēt visu to pasākumu vai darbību izpildi, kas veicamas saistībā ar “sūdzību”, kuru 2004. gada 11. februārī *OLAF* iesniedza Beļģijas un Vācijas tiesu iestādēs;

- izdot rīkojumu *OLAF* atturēties iegūt, kontrolēt vai pārbaudīt jebkādas dokumentus vai uzklaut jebkādu informāciju, ko Beļģijas tiesu iestādes ieguvušas pēc 2004. gada 19. martā veiktās kratīšanas prasītāja dzīvesvietā un darbavietā, kuras rezultātā tika konfiscēti viņam piederošie materiāli, dators un pārējās lietas;

- līdz tiesvedības ierosināšanai un *OLAF* apsvērumu saņemšanai, izdot rīkojumu, lai *OLAF* nekavējoties atturētos veikt jebkādas pasākumus saistībā ar 2004. gada 11. februāra sūdzībām, ņemot vērā Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja lēmumu attiecībā uz iepriekš minētajām prasībām;

- piespriest Komisijai atlidzināt tiesāšanās izdevumus;

 - izdot rīkojumu par jebkādiem citiem nepieciešamajiem pasākumiem.
- 13 Ar dokumentu, kas kancelejā iesniegts 2004. gada 17. jūnijā, Starptautiskā Žurnālistu federācija (*FIJ*) iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā, lai atbalstītu prasītāja apsvērumus.
- 14 2004. gada 21. jūnijā Komisija iesniedza savus rakstiskos apsvērumus par pieteikumu pagaidu pasākumu noteikšanai.
- 15 2004. gada 28. jūnijā prasītājs iesniedza savus apsvērumus par *FIJ* iesniegto pieteikumu par iestāšanos lietā. Komisija neiesniedza savus apsvērumus tai noteiktajā termiņā.
- 16 2004. gada 19. jūlijā pagaidu noregulējuma tiesnesis rīkoja neformālu sanākumi, kurā piedalījās prasītājs un Komisija. Šīs sanāksmes laikā lietas dalībniekiem bija jāapsver iespēja lietā panākt mierizlīgumu. Ar vēstuli, kas Pirmās instances tiesas kancelejā tika reģistrēta 2004. gada 30. jūlijā, Komisija iesniedza savus apsvērumus par mierizlīguma iespēju. 2004. gada 9. augustā prasītājs iesniedza atbildi par Komisijas apsvērumiem.
- 17 Ņemot vērā Komisijas un prasītāja iesniegtos apsvērumus, pagaidu noregulējuma tiesnesis uzaicināja personu, kas iestājusies lietā, iesniegt savus rakstiskos apsvērumus par pieteikumu par pagaidu noregulējumu.

- 18 Persona, kas iestājusies lietā, savus apsvērumus iesniedza 2004. gada 7. septembrī.
- 19 2004. gada 14. un 15. septembrī prasītājs un Komisija iesniedza katrs savus apsvērumus par *FIJ* iesniegto pieteikumu par iestāšanos lietā.

Juridiskais pamatojums

- 20 Saskaņā ar, pirmkārt, EKL 242. un 243. pantu un, otrkārt, EKL 225. panta 1. punktu Pirmās instances tiesa, uzskatot, ka attiecīgos apstākļos tas ir nepieciešams, var izdot rīkojumu apturēt apstrīdētā akta izpildi vai pieprasīt veikt vajadzīgos pagaidu pasākumus.
- 21 Pirmās instances tiesas Reglamenta 104. panta 2. punkts paredz, ka pieteikumā par pagaidu pasākumu noteikšanu ir jānorāda apstākļi, kas nosaka steidzamību, kā arī faktiskie un tiesību pamati, kuri sākotnēji šķietami (*fumus boni juris*) pamato prasīto pagaidu pasākumu noteikšanu. Šie nosacījumi ir kumulatīvi, līdz ar to, ja kāds no tiem nav izpildīts, pieteikums par pagaidu pasākumu noteikšanu ir jānoraida (Tiesas priekšsēdētāja 1996. gada 14. oktobra rīkojums lietā C-268/96 P(R) *SCK* un *FNK*/Komisija, *Recueil*, I-4971. lpp., 30. punkts). Pagaidu noregulējuma tiesnesis attiecīgā gadījumā nodrošina arī atbilstošo interešu līdzsvarošanu (Tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 23. februāra rīkojums lietā C-445/00 R *Austrija/Padome*, *Recueil*, I-1461. lpp., 73. punkts).

Pieteikums par iestāšanos lietā

- 22 Saskaņā ar Tiesas Statūtu 40. panta 2. punktu, kas ir piemērojams attiecībā uz Pirmās instances tiesu atbilstoši to pašu statūtu 53. pantam, personai ir tiesības iestāties lietā, ja tā spēj pamatot savu ieinteresētību strīda atrisināšanā.
- 23 Ar ieinteresētību strīda atrisināšanā saprot tiešu un faktisku ieinteresētību, lai tiktu apmierināti tā lietas dalībnieka prasījumi, kuru persona, kas iestājas lietā, vēlas atbalstīt (Tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 6. marta rīkojums lietā *C-186/02 P Ramondín un Ramondín Cápsulas/Komisija, Recueil, I-2415. lpp., 7. punkts*). Līdz ar to, lai dotu atļauju iestāties lietā, ir jāpārbauda, vai personu, kas iestājas lietā, apstrīdētais akts skar tieši un vai tai ir konkrēta interese strīda iznākumā (skat. Tiesas priekšsēdētāja 1997. gada 17. jūnija rīkojumu apvienotajās lietās *C-151/97 P (I) un C-157/97 P (I) National Power un PowerGen/British Coal un Komisija, Recueil, I-3491. lpp., 53. punkts*).
- 24 Atbilstoši pastāvīgajai judikatūrai iestāšanās lietā ir atļauta pārstāvošām apvienībām, kuru mērķis ir aizsargāt to biedrus lietās, kurās tiek risināti principiāli jautājumi, kas skar šos biedrus (iepriekš minētā rīkojuma lietā *National Power un PowerGen/British Coal un Komisija, 66. punkts*, un Tiesas priekšsēdētāja 1998. gada 28. septembra rīkojums lietā *C-151/98 P Pharos/Komisija, Recueil, I-5441. lpp., 6. punkts*; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2001. gada 28. maija rīkojums lietā *T-53/01 R Poste Italiane/Komisija, Recueil, II-1479. lpp., 51. punkts*). Apvienībai var ļaut iestāties lietā, ja tā pārstāv ievērojamu skaitu uzņēmumu, kuri darbojas attiecīgajā nozarē, ja tās mērķis ir biedru interešu aizsardzība, ja lietā varētu tikt risināti principiāli jautājumi, kas ietekmē attiecīgās nozares darbību, un ja tādejādi pieņemamais spriedums vai rīkojums varētu būtiski ietekmēt tās biedru intereses (šajā sakarā skat. Pirmās instances tiesas 1993. gada 8. decembra rīkojumu lietā *T-87/92 Kruidvat/Komisija, Recueil, II-1375. lpp., 14. punkts*).

- 25 Visbeidzot, jāatgādina, ka apvienībām piešķirto tiesību iestāties lietā plašas interpretācijas mērķis ir ļaut labāk izvērtēt lietas, tajā pašā laikā novēršot vairākas atsevišķas iestāšanās lietā, kas apdraudētu tiesvedības efektivitāti un pienācīgu norisi (iepriekš minētā rīkojuma lietā *National Power* un *PowerGen/British Coal* un Komisija, 66. punkts).
- 26 *FIJ* iesniedza pieteikumu par iestāšanos lietā prasītāja prasījumu atbalstam. Šajā sakarā tā norāda, ka tā ir starptautiska arodbiedrību organizācija, kas izveidota kā starptautiska bezpeļņas apvienība, ka tā pārstāv ievērojamu biedru skaitu, ka tās mērķis un darbība ir saistīta ar tās biedru pārstāvību, kā arī ar žurnālistu profesionālo un sociālo tiesību aizstāvību visā pasaulē un ka šajā lietā tiek risināti principiāli jautājumi, kas varētu ietekmēt tās biedrus.
- 27 Prasītājs norāda, ka viņam nav nekādu iebildumu par *FIJ* iesniegto pieteikumu. Komisija nav iesniegusi apsvērumus.
- 28 Sākumā jāatgādina, ka, neiebilstot ne prasītājam, ne Komisijai, *FIJ* norādīja, ka tā pārstāv 500 000 biedrus 109 valstīs. Līdz ar to var uzskatīt, ka *FIJ* pārstāv būtisku skaitu biedrus attiecīgajā nozarē.
- 29 Turklāt *FIJ* Statūtu 3. sadaļā norādīts, ka tās mērķis ir “žurnālistu tiesību un brīvību aizsardzība un nostiprināšana”, kā arī “informācijas brīvības, plašsaziņas līdzekļu brīvības un žurnālistikas neatkarības ievērošanas un aizstāvības nodrošināšana, jo īpaši veicot žurnālistu tiesību pārkāpumu izpēti un kontroles darbības un tādas darbības, kas vērstas uz žurnālista un viņa darba aizstāvību”.

- 30 Visbeidzot, konkrēti šajā lietā tiek izvirzīts jautājums par to, vai, pirmkārt, saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu par nelikumīgu noteiktos apstākļos ir uzskatāms tas, ka Kopienu iestāde nodod valsts iestādēm informāciju, kas var novest pie konkrētu žurnālistikas avotu atklāšanas, un vai, otrkārt, šāda informācijas nodošana var žurnālista, kas izmantojis minētos avotus, karjerai un reputācijai radīt kaitējumu, kuru var atlīdzināt, ceļot prasību par zaudējumu atlīdzību. Šajā gadījumā jautājums attiecas uz to, vai pagaidu noregulējuma tiesnesim var likt pieņemt pagaidu pasākumus, kas paredzēti, lai Kopienų iestādei liktu atturēties no jebkādas saziņas ar valsts tiesu iestādēm par to uzsāktu tiesu izmeklēšanu; un ja tā, tad kādos gadījumos. Ņemot vērā to, ka nostāja, ko pagaidu noregulējuma tiesnesis varētu ieņemt saistībā ar šiem jautājumiem, iespējams, attiecas uz žurnālistikas avotu aizsardzības principa piemērojamību, tā varētu ietekmēt apstākļus, kādos darbojas *FII* biedri.
- 31 Tā kā nostāja, ko ieņem pagaidu noregulējuma tiesnesis, varētu ietekmēt *FII* intereses, *FII* iesniegtais pieteikums par iestāšanos lietā ir jāpieņem.

Prasības atcelt tiesību aktu sākotnēji šķietama pieņemamība

- 32 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru problēma, kas saistīta ar prasības pieņemamību tiesā, kura lietu izskata pēc būtības, principā nav jārisina pagaidu noregulējuma tiesvedībā, lai pamata lieta netiktu izspriesta jau iepriekš. Tomēr, tā kā ir ierosināts jautājums par acīmredzamu tās pamata prasības nepieņemamību, par kuru ir iesniegts pieteikums par pagaidu noregulējumu, varētu izrādīties, ka ir nepieciešams noskaidrot, vai pastāv konkrēti apstākļi, kas ļautu sākotnēji šķietami secināt, ka tāda prasība ir pieņemama (Tiesas priekšsēdētāja 1988. gada 27. janvāra rīkojums lietā 376/87 R *Distrivet/Padome, Recueil*, 209. lpp., 21. punkts; Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2003. gada 11. aprīļa rīkojums lietā T-392/02 R *Pharmaceuticals/Padome, Recueil*, II-1825. lpp., 53. punkts).

- 33 Līdz ar to ir jānoskaidro, vai pastāv apstākļi, kas sākotnēji šķietami ļautu secināt, vai prasība atcelt tiesību aktu, ko cēlis prasītājs pamata lietā, ir pieņemama.

Lietas dalībnieku argumenti

- 34 Komisija uzskata, ka prasība atcelt tiesību aktu ir acīmredzami nepieņemama. Atbilstoši Komisijas viedoklim apstrīdētais pasākums nav apstrīdams akts. Prasība attiecās uz vēstulēm, kuras *OLAF* nosūtījis Beļģijas un Vācijas iestādēm un ar kurām *OLAF* tām vienkārši nodevis iekšējās izmeklēšanas gaitā iegūto informāciju par jautājumiem, kuri var būt par pamatu krimināllietai. Šādas informācijas nodošana pati par sevi nevarēja radīt saistošas tiesiskās sekas, kas varētu ietekmēt prasītāja intereses, minētajā veidā grozot tā tiesisko stāvokli. Šo argumentāciju arī apstiprina Pirmās instances tiesas 2003. gada 15. janvāra spriedums apvienotajās lietās T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 un T-272/01 *Philip Morris International/ Komisija, Recueil*, II-1. lpp., kā arī Pirmās instances tiesas 2003. gada 18. decembra rīkojums lietā T-215/02 *Gómez-Reino/Komisija, Recueil*, FP-IA-345., II-1685. lpp., un 2004. gada 13. jūlija rīkojums lietā T-29/03 *Comunidad Autónoma de Andalucía/ Komisija, Krājums*, I-2923. lpp.
- 35 Prasītājs uzsver, ka Beļģijas iestāžu darbības veiktas tieši saistībā ar *OLAF* lēmumu celt pret viņu prasību. Viņš šajā sakarā atgādina, ka *OLAF* ir vissvarīgākā iestāde, kuras darbības dalībvalstis atbalsta visvairāk. Varētu uzskatīt, ka, neizskatot *OLAF* pieteikumu par “pierādījumu elementu” iegūšanu, Beļģijas Karaliste ir pārkāpusi savu lojālas sadarbības pienākumu, kas paredzēts EKL 10. pantā.
- 36 Prasītājs piebilst, ka pašreiz Beļģijā nav pieejami nekādi droši tiesību aizsardzības līdzekļi, kurus izmantojot, varētu liegt *OLAF* piekļūt konfiscētajiem dokumentiem.

OLAF nebija liegta iespēja kā civilprasītājam iestāties Beļģijas tiesā notiekošajā tiesvedībā un lūgt pieeju dokumentiem un informācijai, kas iegūta kratišanu laikā. Jau pat tad, kad Beļģijas iestādes vēl nebija uzrādījušas apsūdzības, *OLAF* varēja lūgt Beļģijas ģenerālprokuroram atļauju piekļūt lietas materiāliem, un minētais ģenerālprokurors — tā kā viņam šajā sakarā ir zināma rīcības brīvība — acīmredzot būtu apmierinājis šādu pieteikumu. Tādējādi šī lieta bija jāpakļauj tiesas kontrolei Kopienų līmenī (Tiesas 1986. gada 23. aprīļa spriedums lietā 294/83 *Les Verts/Parlaments*, *Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts, un 1988. gada 27. septembra spriedums lietā 302/87 *Parlaments/Padome*, *Recueil*, 5615. lpp., 20. punkts).

- 37 *FII*, izvirzot tādus pašus argumentus kā prasītājs, norāda, ka prasība par atcelšanu ir pilnībā pieņemama.

Pagaidu noregulējuma tiesneša vērtējums

- 38 Jāatgādina, ka akti vai lēmumi, par kuriem var iesniegt prasību atcelt tiesību aktu, ir tikai tādi pasākumi, kas rada saistošas tiesiskās sekas, kuras varētu ietekmēt prasītāja intereses, minētajā veidā grozot viņa tiesisko stāvokli (Tiesas 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 *IBM/Komisija*, *Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts, un 1995. gada 23. novembra spriedums lietā C-476/93 P *Nutral/Komisija*, *Recueil*, I-4125. lpp., 28. un 30. punkts; Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-54/96 *Oleifici Italiani un Fratelli Rubino/Komisija*, *Recueil*, II-3377. lpp., 48. punkts, un 2000. gada 22. marta spriedums apvienotajās lietās T-125/97 un T-127/97 *Coca-Cola/Komisija*, *Recueil*, II-1733. lpp., 77. punkts).

- 39 Jāatgādina, ka šajā gadījumā apstrīdētais akts ir pasākums, ar kuru *OLAF* saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu nodeva informāciju Beļģijas un Vācijas iestādēm.

- 40 Saskaņā ar minētās normas noteikumiem “Biroja direktors nodod attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādēm informāciju, ko Birojs iekšējā izmeklēšanā ieguvis par jautājumiem, kuri var būt par iemeslu krimināllietai”.
- 41 Turklāt Regulas Nr. 1073/1999 13. apsvērumā norādīts, ka “vai nu kompetentām valsts iestādēm, vai arī iestādēm, organizācijām, birojiem vai aģentūrām jāizlemj, kā rīkoties pēc pabeigtas izmeklēšanas, pamatojoties uz Biroja sagatavotu ziņojumu”.
- 42 Tāpat arī jāatgādina, ka *OLAF* direktors savā 2004. gada 11. februāra vēstulē, ar kuru tika nodota informācija, norādījis:

“[...] Pamatojoties uz Regulas [Nr.] 1073/1999 10. panta 2. [punktu] [...] un ņemot vērā to, ka, iespējams, tiks uzsākta tiesvedība, vēstules pielikumā pievienoju pagaidu ziņojumu par konkrēto lietu, kurā iekļauta informācija par jautājumiem, kas var būt par iemeslu krimināllietai.”

- 43 Regulā Nr. 1073/1999 un 2004. gada 11. februāra vēstulē, ar kuru tika nodota informācija, nepavisam neapstiprinot prasītāja izklāstīto argumentāciju, norādīts, ka fakts, ka *OLAF* nodeva informāciju valsts tiesu iestādēm, tām nerada nekādas saistošas tiesiskas sekas, ļaujot tām brīvi izlemt, kādas būs *OLAF* veiktās izmeklēšanas sekas.
- 44 EKL 10. pantā paredzētais pienākums lojāli sadarboties valsts tiesu iestādēm, protams, liek nopietni uztvert faktu, ka *OLAF* nodevis informāciju saskaņā ar Regulas Nr. 1073/1999 10. panta 2. punktu. Saskaņā ar minēto pienākumu valsts iestādēm tomēr nav jāpieņem īpaši pasākumi, ja tās uzskata, ka tie nav vajadzīgi,

ņemot vērā *OLAF* nodoto informāciju. Tāpat arī attiecīgā gadījumā valsts iestāžu pieņemtais lēmums rīkoties saistībā ar faktu, ka *OLAF* nodevis informāciju, atkarīgs no tā, vai minētās iestādes patstāvīgi izmanto tām piešķirtās pilnvaras.

- 45 Šajā sakarā, ņemot vērā argumentu, kas attiecas uz tiesībām uz efektīvu tiesisko aizsardzību, prasītājs nav norādījis neko, kas viņu būtu aizkavējis apstrīdēt valsts tiesu iestāžu lēmumu izdot rīkojumu veikt kratīšanu viņa dzīvesvietā un darbavietā. Tieši pretēji — no prasītāja paskaidrojumiem skaidri izriet tas, ka viņš iesniedza prasību pret lēmumu, ko pieņēmis izmeklēšanas tiesnesis, kuram lieta nodota izskatīšanai, un ka pašreiz tiesvedība turpinās valsts tiesā. Ņemot vērā valstī pastāvošos tiesību aizsardzības līdzekļus, kas joprojām ir prasītāja rīcībā, nav nepieciešams izvērtēt, vai izņēmuma gadījumos tiesības uz efektīvu tiesisko aizsardzību var nozīmēt to, ka var apstrīdēt Kapienu tiesību aktu, kas citā gadījumā nebūtu apstrīdams.
- 46 Tā kā *OLAF* lēmumam nodot minēto ziņojumu valsts tiesu iestādēm nav nekādu saistošu tiesisku seku, tas nav apstrīdams akts.
- 47 Līdz ar to šķiet, ka šajā stadijā nav iemeslu, kas ļautu uzskatīt, ka prasība par atcelšanu sākotnēji šķietami ir pieņemama.
- 48 Ņemot vērā iepriekš minēto, pagaidu noregulējuma tiesnesis ir pārbaudījis vienīgi tos prasītāja argumentus, kas attiecas uz viņa prasību par zaudējumu atlīdzību.

Fumus boni juris

Lietas dalībnieku argumenti

- 49 Lai pierādītu, ka sākotnēji šķiet, ka viņa prasība par zaudējumu atlīdzību ir pamatota, prasītājs uzsver, ka “gan [apstrīdētais pasākums], gan 2002. gada marta un 2003. gada septembra paziņojumi presē, ar kuriem pārkāpts labas pārvaldības un samērīguma princips [..], kā arī iekšējie publiskie paziņojumi par izmeklēšanu, kas tiek veikta attiecībā uz prasītāju, jau ir būtiski apdraudējuši prasītāja reputāciju un godu viņam pazīstamo cilvēku vidū”.
- 50 Prasītājs piebilst, ka viņam “nodarīts būtisks kaitējums vismaz divos aspektos”. Pirmkārt, viņš norāda, ka viņam “bija daudz grūtāk iegūt informāciju no avotiem, kurus viņš izmantojis, lai veiktu savu darbu”. Otrkārt, viņš uzsver, ka viņam “bija ļoti grūti pārdot savus rakstus laikrakstiem un žurnāliem” un ka “arī *OLAF* darbības būtiski apdraudēja viņa profesionālo karjeru [..] un viņa attīstības iespējas”. Prasītājs uzskata, ka šo “kaitējumu tieši radīja *OLAF* prettiesiskā rīcība”, un norāda, ka šie prāvas aspekti “ir plašāk izklāstīti pieteikumā lietas izskatīšanai pēc būtības”.
- 51 Komisija uzsver, ka prasītājs nav pierādījis, ka nosacījums, kas attiecas uz *fumus boni juris*, šajā gadījumā bija izpildīts.

Pagaidu noregulējuma tiesneša vērtējums

- 52 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās EKL 288. panta otrās daļas nozīmē ir atkarīga no vairāku nosacījumu izpildes, proti,

pārkāptajai tiesību normai ir jāpiešķir indivīdiem tiesības; pārkāpumam ir jābūt pietiekami noteiktam un ir jāpastāv tiešai cēloņsakarībai starp akta autoram paredzēto saistību pārkāpumu un kaitējumu, kas nodarīts cietušajām personām (skat. Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā *C-352/98 P Bergaderm un Goupill/Komisija, Recueil, I-5291. lpp., 41. un 42. punkts*, un 2002. gada 10. decembra spriedumu lietā *C-312/00 P Komisija/Camar un Tico, Recueil, I-11355. lpp., 53. punkts*). Ja nav izpildīts kāds no nosacījumiem, prasība ir jānoraida kopumā, nepārbaudot pārējos nosacījumus, no kuriem atkarīga Kopienas ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās (Tiesas 1999. gada 14. oktobra spriedums lietā *C-104/97 P Atlanta/Eiropas Kopiena, Recueil, I-6983. lpp., 65. punkts*).

- 53 Lai noteiktu, vai otrais nosacījums ir izpildīts, t.i., vai Kopienas tiesību pārkāpums ir pietiekami noteikts, ir jāņem vērā tāds izšķirošs kritērijs kā tas, vai attiecīgā Kopienas iestāde acīmredzamā un rupjā veidā ir pārkāpusi tai piešķirtās rīcības brīvības robežas. Tā kā šai iestādei ir būtiski ierobežota rīcības brīvība vai pat tādas nav vispār, pietiek ar vienkāršu Kopienas tiesību pārkāpumu, lai konstatētu pietiekami noteiktu pārkāpumu (Tiesas 1996. gada 23. maija spriedums lietā *C-5/94 Hedley Lomas, Recueil, I-2553. lpp., 28. punkts*; Tiesas 1996. gada 8. oktobra spriedums apvienotajās lietās *C-178/94, C-179/94* un no *C-188/94* līdz *C-190/94 Dillenkofer u.c., Recueil, I-4845. lpp., 25. punkts*; Tiesas 1998. gada 2. aprīļa spriedums lietā *C-127/95 Norbrook Laboratories, Recueil, I-1531. lpp., 109. punkts*; Tiesas 2000. gada 4. jūlija spriedums lietā *C-424/97 Haim, Recueil, I-5123. lpp., 38. punkts*, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Bergaderm un Goupill/Komisija, 43. un 44. punkts*).

- 54 Attiecībā uz trešo nosacījumu par cēloņsakarību jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ir jāpastāv tiešai cēloņsakarībai starp attiecīgās iestādes iespējami izdarīto pārkāpumu un minēto kaitējumu, t.i., sakarībai, par kuru prasītājam ir jānodrošina pierādījumi (Pirmās instances tiesas 2002. gada 24. aprīļa spriedums lietā *T-220/96 EVO/Padome un Komisija, Recueil, II-2265. lpp., 41. punkts*, un tajā citētā judikatūra). Turklāt ir noteikts, ka attiecīgās iestādes vainojamajai rīcībai jābūt par iemeslu tam, ka noticis kaitējums (Pirmās instances tiesas 2000. gada 12. decembra rīkojums lietā *T-201/99 Royal Olympic Cruises u.c./Padome un Komisija, Recueil, II-4005. lpp., 26. punkts*, kas apelācijas instancē apstiprināts ar Tiesas 2002. gada 15. janvāra rīkojumu lietā *C-49/01 P Royal Olympic Cruises u.c./Padome un Komisija, Krājumā nav publicēts*).

- 55 Šajā gadījumā no pieteikuma par pagaidu noregulējumu izriet, ka prasītājs, iesniedzot prasību pēc būtības, vēlas saņemt kompensāciju par kaitējumu, kas viņam, iespējams, nodarīts, apdraudot viņa profesionālo karjeru, reputāciju un godu. Turklāt šķiet, ka no viņa pieteikuma izriet tas, ka šo kaitējumu izraisījuši divi faktori, proti, pirmkārt, apstrīdētais pasākums un, otrkārt, *OLAF* publicētie paziņojumi presē 2002. gada martā un 2003. gada septembrī.
- 56 Pirmkārt, attiecībā uz kaitējumu, ko, iespējams, izraisījis apstrīdētais pasākums, prasītājs nekādā veidā nepaskaidro, kas ir tas, kas sākotnēji lika domāt, ka pastāvēja cēloņsakarība starp, pirmkārt, Komisijas rīcību, proti, to, ka *OLAF* valsts iestādēm vienkārši nodeva informāciju, un, otrkārt, kaitējumu, kurš tam, iespējams, nodarīts.
- 57 Tam, ka šajā sakarā nav sniegti nekādi paskaidrojumi, ir vēl jo lielāka nozīme, tāpēc ka, kā jau šī sprieduma 46. punktā ir norādīts, vienkārša attiecīgā ziņojuma nodošana valsts iestādēm neradīja tām nekādus ierobežojumus, ļaujot tām joprojām brīvi noteikt, kādas būs minētās nodošanas sekas.
- 58 Līdz ar to ir skaidrs, ka gadījumā, kad valsts iestādes nebija pieņēmušas lēmumu uzsākt tiesas izmeklēšanu, prasītājam netika nodarīts kaitējums, uz kuru viņš atsaucas. Ņemot vērā šo faktu, nepastāv cēloņsakarība starp rīcību un kaitējumu, kurā vaino Komisiju un kurš, iespējams, nodarīts prasītājam.
- 59 Tādējādi, nepārbaudot to, vai prasītājs ir pierādījis, ka viņam ir nodarīts kāds kaitējums, ir jāsecina, ka prasītājs atbilstoši tiesību aktiem nav pierādījis, ka apstrīdētais pasākums ir tāds, saskaņā ar kuru iestājas Kopienas ārpusligumiskā atbildība.

- 60 Otrkārt, attiecībā uz kaitējumu, kas prasītājam, iespējams, nodarīts, *OLAF* publicējot paziņojumus presē 2002. gada martā un 2003. gada septembrī, pieteikumā par pagaidu noregulējumu nav neviena faktiska vai tiesību elementa, kas ļautu pagaidu noregulējuma tiesnesim novērtēt, kādā veidā konkrētā rīcība bija pretrunā labas pārvaldības un samērīguma principam. Tā kā nav jāpārbauda, vai šie divi principi piešķir indivīdiem tiesības piemērojamās judikatūras nozīmē (skat. šī sprieduma 52. punktu un it īpaši Pirmās instances tiesas 2001. gada 6. decembra spriedumu lietā T-196/99 *Area Cova u.c./Padome un Komisija, Recueil, II-3597*. lpp., 43. punkts), jāsecina, ka pats fakts, uz kuru atsaucas prasītājs, ka Eiropas ombuds 2003. gadā konstatēja sliktas pārvaldības gadījumu, tomēr neliecina par to, ka pastāv Kopienas tiesas interpretētā labas pārvaldības principa pārkāpums. Tāpat arī jāatgādina, ka fakti, kas Eiropas ombudam bija zināmi tad, kad tas pieņēma savu galīgo lēmumu 2003. gada 20. novembrī, nebūt nav identiski tiem, kuri pastāv lietā, kas nodota izskatīšanai Pirmās instances tiesā.
- 61 Turklāt pat pieņemot, ka attiecīgā rīcība ir nelikumīga, pieteikumā par pagaidu noregulējumu nav nekādu norāžu, kas ļautu pagaidu noregulējuma tiesnesim novērtēt, kādā veidā *OLAF* publicētos paziņojumus presē 2002. gada martā un 2003. gada septembrī varētu raksturot kā pārkāpumu, kam piemīt tam raksturīgās pazīmes un saskaņā ar kuru varētu iestāties Kopienas ārpuslīgumiskā atbildība (skat. šī sprieduma 53. punktu).
- 62 No visa iepriekš minētā izriet, ka, iepriekš nepieņemot lēmumu, ko Pirmās instances tiesa pieņems pamata lietā, attiecībā uz informāciju, kura ir pagaidu noregulējuma tiesneša rīcībā, prasītājs atbilstoši tiesību aktiem nav pierādījis, ka viņa prasība par zaudējumu atlīdzību bija acimredzami pamatota.
- 63 Šajos apstākļos pieteikums par pagaidu noregulējumu ir jānoraida, nepārbaudot to, vai ir izpildīti nosacījumi pagaidu pasākumu noteikšanai.

Ar šādu pamatojumu

PIMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJS

nospriež:

- 1) **noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu;**
- 2) **atlikt lēmumu par tiesāšanās izdevumiem.**

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2004. gada 15. oktobrī.

Sekretārs

H. Jung

Priekšsēdētājs

B. Vesterdorf